

מ"ת 37679/03/16 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד דוד ערן, שירי סובול

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

14 יוני 2016

מ"ת 37679-03-16 מדינת ישראל נ' ערן(עציר) ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא
המבקשת:
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
על-ידי ב"כ עו"ד זהר דולב

נגד
המשיבים:

1. דוד ערן
2. שירי סובול
על-ידי ב"כ עו"ד אלי כהן, עו"ד גיל פרידמן ועו"ד איריס טוביאנה

החלטה - משיבה 2

כללי

1. בקשה למעצר עד תום ההליכים, וזאת לאחר שכתב האישום שהוגש נגד שני המשיבים מייחס להם עבירות של רצח, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט.

משיב 1 (להלן - **המשיב**) הסכים למעצרו עד תום ההליכים, ועל כן ההחלטה מתייחסת אך ורק לעניינה של משיבה 2 (להלן - **המשיבה**).

עיקרי כתב האישום

2. על-פי האמור בכתב האישום, במהלך השנים האחרונות ועד לחודש יולי 2015, התגלעו מריבות וסכסוכים רבים ונוקבים בין המשיבה לבין אחותה התאומה (להלן - **המנוחה**), בעטיים אף הוגש נגד המנוחה כתב אישום בגין תקיפת המשיבה ותקיפת אימן, תוך גרימת חבלות לשתייהן. בעקבות הליך זה, נשלחה המנוחה למסגרות חוץ ביתיות.

בין המשיבים התקיימה מערכת יחסים רומנטית, אשר התאפיינה על-פי הנטען, ביכולת השפעה רבה של

המשיבה על המשיב, תוך שהיא מודעת לכך כי המשיב יעשה כל שתבקש ממנו על-מנת לרצותה ולשמור על הקשר הרומנטי ביניהם.

החל מחודש יולי 2015 ועד ליום 18.2.16, החליפו ביניהם המשיבים מסרונים באמצעות תוכנות תקשורת שונות, במסגרתן הביעה המשיבה את חששה ותסכולה משהותה של המנוחה בדירה בה התגוררה ביחד עם אימן, וייחלה למותה. בין היתר, כתבה המשיבה למשיב את המסרונים הבאים: **"זהו, נמאס לי לגור פה עם המשוגעת הזאתי"; "מאז שהיא חזרה אני רק סובלת"; "קשה לי לחיות ככה שהיא נמצאת כאן בבית זה לא הבית שלה שהיא תעוף מהחיים שלי"; "אני שונאת את החיים האלו שהעליט (כך כונתה לעיתים המנוחה על-ידי המשיבה - ב.ש) נמצאת פה"; "שהיא תמות כבר"; "שתמות זה מה שאני רוצה"; "איכס שהיא תמות כבר"; "באלי (כך במקור - ב.ש) שהיא תמות"; "הלוואי ערבי אי (או - ב.ש) מחבל ידקור אותה".**

המשיבה נטעה אצל המשיב את הרצון והצורך לגרום למותה של המנוחה על-מנת שזו תפסיק להטרד ולהרוס את חייה, ולפגוע בקשר הרומנטי בינה לבין המשיב. במסגרת זו, ובין היתר, כתבה המשיבה למשיב כי המנוחה הכריחה אותה להיפרד ממנו, שאחרת חבריה יפגעו בה, והיא אף הכריחה אותה להיפגש עם אחר.

מספר חודשים לפני יום 18.2.16, קשרו המשיבים קשר לגרום בכוונה תחילה למותה של המנוחה, והמתינו לשעת כושר למימוש. לאחר שבשני מקרים תכננו לממש את מטרת הקשר והדבר לא יצא הדבר אל הפועל, החליטו השניים לממש את מטרת הקשר בעת שהאם אינה נוכחת בדירה.

במסגרת הקשר, ביצעו המשיבים את הפעולות הבאות: הצטיידו בחבילת כפפות; משיב 1 הצטייד בשני סכינים ובבגדים להחלפה; ביום 18.2.16 בין השעות 11:19 ל- 12:45 שלחה המשיבה למשיב מסרונים, במסגרתה שאלה היכן הוא נמצא, ובשעה 12:45 הודיעה למשיב כי הן עדיין בדירה.

ביום 18.2.16 עובר לשעה 12:49, הגיע המשיב אל חדר המדרגות בסמוך לדירתן של המשיבה והמנוחה, חבש על-ידו כפפות, ופגש את המנוחה בחדר המדרגות מחוץ לדירה. בשלב זה, תקף משיב 1 את המנוחה, דקר אותה למעלה מ- 130 דקירות, והכל תוך שהמשיבה צופה במתרחש, ומבלי שגרמה לכך התגרות בתכופ למעשה. במסגרת הקשר ועל-מנת להרחיק חשד מהמשיב ומעצמה, התקשרה המשיבה למוקד 100 בעוד המשיב דוקר את המנוחה, ומסרה, בכזב, כי המנוחה נדקרת על-ידי אדם שאינה מכירה, ככל הנראה, על-ידי ערבי. לאחר ביצוע הרצח כאמור, נכנס המשיב לדירת המשיבה, התנקה מהדם באמצעות מגבונים שמסרה לו המשיבה, החליף לבגדים שהביא עימו בתיק מבעוד מועד, והסתתר בחדר האם, בהסכמתה ועל דעתה של המשיבה. המשיבה אף פירקה את ידית הדלת מבחוץ במטרה למנוע כניסה לחדר, הסתירה את בגדי המשיב, את אחד הסכינים ששימשו לביצוע הרצח, ואת חבילת הכפפות.

כאשר הגיעו שוטרים לדירה מסרה להם המשיבה בכזב, כי ערבי דקר את המנוחה, וכי לא ניתן להיכנס לחדר

שלהם. בעת שהייתה עם השוטרים בדירה, שלחה המשיבה מסרונים למשיב (אשר המתין בחדר הסגור) ותיאמה עימו גרסה אותה ימסרו למשטרה, לפיה ערבי דקר את המנוחה, ואילו המשיב ניסה לעזור לה.

טיעוני הצדדים

3. כנקודת מוצא לטיעוני הצדדים, לא הייתה מחלוקת כי הרצח בוצע באופן שמשיב 1 דקר את המנוחה כמפורט בכתב האישום, ובהמשך, אף הסתתר בביתן של המשיבה והמנוחה. טיעוני הצדדים התמקדו אפוא באותן ראיות אשר יש בהן לכאורה כדי ללמד על קשירת הקשר לביצוע הרצח, ועל עומק ידיעתה ומעורבותה של המשיבה.

4. המבקשת, באמצעות עו"ד זהר דולב, התייחסה לתשתית הראייתית המגוונת הקיימת בתיק זה, וממנה ביקשה להסיק כי המשיבה הייתה שותפה פעילה ודומיננטית בקשירת הקשר לרצוח את המנוחה.

ב"כ המבקשת הפנתה, בין היתר, לראיות הבאות: עדות שני עצורים אשר הוחזקו בתא המעצר יחד עם המשיב והעידו על דבריו, לפיהם הרצח היה תוצאה של תכנון משותף שלו ושל המשיבה; קיומו של מניע כנלמד מהמסרונים ומראיות נוספות; גרסה בלתי סבירה ביחס לאופן בו ראתה המשיבה את הרצח, כאשר בהקשר זה הפנתה עו"ד דולב למספר נתונים, לרבות להיעדר ההיגיון בגרסת המשיבה בדבר "חוסר יכולתה" לזהות את הרוצח דרך עינית הדלת, הגם שמדובר במי שהיא מצויה עימו בקשר רומנטי מזה תקופה ארוכה; ראיות מהן עולה הדומיננטיות המשמעותית של המשיבה בקשר עם המשיב; פריטים אשר נקשרו לרצח כגון כפפות ושני האולרים שנתפסו מוסתרים בחדרה של המשיבה; מסרונים התיאום שנשלחו מהמשיבה למשיב בזמן שהאחרון הסתתר בחדר לאחר ביצוע הרצח, וראיות נוספות.

5. ההגנה, באמצעות עו"ד אלי כהן, גיל פרידמן ואיריס טוביאנה, סברה כי אין בנמצא תשתית ראייתית בעוצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים, וטענה כי מסכת הראיות הקיימות בתיק החקירה, מלמדת כי יש לראות את ביצוע הרצח כמעשה יחידים שבוצע על-ידי המשיב, ללא ידיעה מוקדמת של המשיבה, ומבלי שזו שידלה אותו באופן כזה או אחר.

כך נטען, כי יש לראות את המחלוקות שנתגלעו בין המשיבה למנוחה, כמחלוקות טבעיות, אשר משקפות, לכל היותר, מתיחות נקודתית ולא טינה עזה אשר יש בה כדי לשמש מניע לרצח. עוד נטען, כי תיזת המבקשת בדבר מידת התחכום ויכולותיה המניפולטיביות של המשיבה, אינה מתיישבת עם העובדה כי מדובר במי שנתונה הקוגניטיביים גבוליים ולמדה לאורך בכיתות מיוחדות. ביחס לטענה, לפיה למשיבה הייתה יכולת השפעה משמעותית על המשיב, הוסבר כי טענה זו מבוססת על עדות אחת של מחנכת הכיתה, אשר מהווה עדות מפי השמועה, מה גם שמעדויות אחרות עולה כי מדובר במערכת זוגית "רגילה". ביחס לאמרות המשיב לאותם שני עצורים, נטען כי מדובר באמרות אשר אין לייחס להן משקל משמעותי, זאת נוכח סתירות שונות בגרסאות עליהן

הצביעה ההגנה. באשר למסרונים מיום הרצח, הוסבר כי לא ניתן ללמוד מהם על קשירת קשר לביצוע העבירה או על רצון להיפגש בביתה של המשיבה אלא דווקא על התנהלות רגילה ורצון של המשיבה להימנע מפגישה עם המשיב.

ההגנה ביקשה ליתן משקל לגרסתו של המשיב, לפיה המשיבה אינה קשורה לתכנון הרצח, וביקשה לראות בכל אותן התרחשויות שהתרחשו בדירה לאחר דקירת המנוחה, ככאלה שאין ביכולתן ללמד על מודעות מוקדמת לרצח, ובוודאי שלא על קשירת קשר.

שני נתונים נוספים קיבלו משקל מרכזי בטיעוני ההגנה:

הראשון - שיחתה של המשיבה עם מוקד 100 בזמן שהמשיב דקר את המנוחה, מהלך אשר נטען לגביו כי אינו יכול להתיישב עם תכנון משותף, אלא דווקא מצביע על ההלם בו הייתה מצויה המשיבה, שעה שהבחינה דרך עינית הדלת בדקירת אחותה. במילים אחרות, נטען כי הגיון הדברים מחייב כי האינטרס של שותף לדבר ביצוע עבירה הוא להימנע מאזעקת משטרה למקום בזמן ששותפו עדיין מבצע את העבירה המתוכננת.

השני - אמירות שאמרה המשיבה למשיב, עת נכחו בחדר החקירות שלא בנוכחות החוקרים, במסגרת זו נטען כי המשיבה הייתה מודעת לקיומן של מצלמות בחדר (וכך עולה אף מהתמליל), ועל כן בחרה, לפחות בחלק מהשיחה, ללחוש דברים מסוימים למשיב. ההגנה הצליחה "לפענח" חלק מלחישות אלה, ונטען כי אותן אמירות מתיישבות עם גרסת החפות, שכן המשיבה שאלה את המשיב **"איפה דקרת אותה?"** ובהמשך אמרה לו: **"אני ראייתי אותך אבל לא ידעתי שזה אתה. גם כשנכנסת לבית לא ידעתי שזה היית אתה לא עלה לי אפילו בראש שזה אתה."**

דיון והכרעה

6. נקודת המוצא לפרק ההכרעה היא אותה נקודת מוצא ממנה יצאו הצדדים לדרכם בניתוח הראייתי, דהיינו - ההנחה המוסכמת לפיה המשיב דקר את המנוחה באופן שתואר בכתב האישום, ולאחר מכן נכנס לדירתה של המשיבה והסתתר שם כפי שתואר עד שנתפס על ידי צוות השוטרים שהגיע למקום.

7. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות, הגעתי למסקנה כי קיימות ראיות ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, לפיהן המשיבה קשרה עם המשיב קשר לרצח המנוחה ויש לראותה כשותפה לביצוע המעשה.

מסקנתי מבוססת הן על ראיות ישירות (עדות שותף לדבר עבירה), הן על ראיות נסיבתיות והן על התנהלות המשיבה בעת האירוע ומהימנות גרסתה.

אפתח בסקירת הראיות הישירות, אשר יש בהן כדי ללמד על קשירת הקשר וביצוע הרצח במשותף.

ראיות ישירות

8. (א) **עדוּתו של העצור מאיר סקורי** אודות שיחה שערך עם המשיב בחדר המעצרים בבית המשפט, במסגרתה התוודה המשיב בפניו הן ביחס לביצוע הרצח, והן ביחס לתכנון המשותף עם המשיבה. אפנה בעניין זה לעדותו של סקורי מיום 22.2.16 עמ' 2 שורות 19-20, שם אומר סקורי: **"ואז שאלתי אותו אם תכננתם את זה והוא אמר לי שהם תכננו את זה במשך שמונה חודשים והם ניסו לפגוע בה שלוש פעמים אך לא הצליחו"**. ראה גם תרגיל החקירה שנערך בין השניים ביום 2.3.16, המחזק את הודעתו של סקורי בדבר התוודותו של המשיב בפניו, וראה גם עימות שנערך בין השניים, במסגרתו ציין המשיב כי שיקר לסקורי (משמע - לא הכחיש את עצם אמירת הדברים).

להגנה טענות מלוא הסל ביחס למהימנותו של סקורי ולמשקל דבריו אולם בשלב בו אנו נמצאים, ודומני כי אין צורך להרחיב על כך, בית המשפט אינו שוקל שיקולי מהימנות, וגם אם ניתן להצביע על מספר אי התאמות בגרסאותיו השונות של סקורי, הרי שמדובר בטענות הנמצאות ברזולוציה הרלוונטית להליך העיקרי, עת יחקר סקורי במסגרת שלב ההוכחות.

אסכם האמור לעיל ואומר, כי בשלב בו אנו נמצאים יש בעדותו של סקורי אודות דבריו של המשיב (אותם יש לראות כאמרה קבילה של שותף לדבר עבירה) כדי לשמש בסיס ראיתי המלמד על קשירת הקשר.

(ב) **עדוּתו של העצור דוד ברנס** שאף הוא היה עם סקורי והמשיב בחדר המעצרים בבית המשפט. גם ברנס ציין בהודעתו כי המשיב התוודה בפניו ובפני סקורי על הרצח, ולדבריו, התכנון היה של המשיבה, כאשר ברנס התרשם כי המשיב נוצל על-ידה. ראה בהקשר זה הודעת ברנס מיום 10.3.16, בה ציין, בין היתר: **"אני לא יודע כמה זמן הם תכננו אני אומר לך מה שזכור לי זה שהוא אמר בשבוע האחרון לפני המקרה היא התחילה לתכנן את זה ואז היא עירבה אותה..."** (בסוף שורה 60). גם עדותו של ברנס משקפת, לכאורה, אמרה של המשיב שהוא בגדר שותף לדבר עבירה, ואף היא מהווה נדבך נוסף בתשתית הראייתית.

גם ביחס לעדותו של ברנס נשמעו טיעונים מפורטים של ההגנה, אולם עמדתי בהקשר זה זהה לעמדה שפורטה בעניין הטרוניות שהופנו כלפי עדותו של סקורי.

העובדה שגם סקורי וגם ברנס תיארו סיטואציה דומה - גם אם לא זהה - של וידוי שנשמע על-ידי המשיב ביחס לחלקה של המשיבה, בעלת משקל.

(ג) **אמרת המשיבה לסקורי** -על-פי עדותו של סקורי, ובמהלך המפגש עם המשיבה מחוץ לחדר עורכי הדין וליד אולם המעצרים בבית המשפט, שאל אותה מדוע ביצעו את הרצח, ותשובתה הייתה: **"עכשיו יהיה לי שקט"**.

וכך מתוך תמליל חקירתו של סקורי מיום 22.2.16 עמ' 31 ש' 1-8: **"בזמן שאני יצאתי מהאולם לא היה להם איפה לשים אותי. הם הכניסו אותי איתה לבפנים. היא שאלה אותי... עוד הנחשונית אמרה לה קחי את המעיל. אבל לפני המעיל אמרתי לה, תגידי, את לא מתביישת, את רצחת את אחותך ואין לך שום חמלה, שום חרטה, שום כלום, את לא מתביישת? כאילו... עכשיו יהיה לנו שקט. אתה מבין? זה התשובה שלה הייתה. אני לא אשכח את זה בחיים שלי את התשובה הזאת. כאילו... אם לא הייתי אזוק הייתי דופק לה בעיטה לתוך הפנים"**.

כעת, יש להידרש לכל אותן ראיות נסיבתיות התומכות אף הן בתזת התביעה בדבר קשירת הקשר.

ראיות נסיבתיות

9. (א) **קיומו של מניע ו"הפתרון" שראתה המשיבה למצוקותיה** - אין חולק כי המנוחה התגוררה במסגרת חוץ ביתית וחזרה להתגורר בדירה בה התגוררו המשיבה ואמה, כשלושה חודשים עובר לרצח.

לטעמי, המסרונים שצוטטו בסעיף 2 לעיל, אשר נכתבו לאורך התקופה שקדמה לרצח וגם לאחר חזרת המנוחה לדירה המשותפת, כמו גם ראיות נוספות, מלמדות על טינה עזה שחשה המשיבה כלפי המנוחה.

נטען על-ידי ההגנה כי מדובר בסיטואציות נקודתיות, שכיחות במערכות יחסים בין אחים ואחיות, ואין לראות באותם מסרונים ועדויות כדי ללמד על מניע לרצח.

בשלב בו אנו נמצאים, אין צורך ב"הגדרת עוצמת הטינה", שכן די לטעמי בהפניה למלל המופיע באותם מסרונים, המלמד כי אין מדובר בוויכוח נקודתי, אלא בכעס ותסכול מתמשכים, תוך שהמשיבה רואה במות אחותה כפתרון "לגיטימי", וכלשונה:

"שהיא תמות כבר"; "שתמות זה מה שאני רוצה"; "איכס שהיא תמות כבר"; "באלי (כך במקור - ב.ש) שהיא תמות"; "הלוואי ערבי אי (או - ב.ש) מחבל ידקור אותה"; "עבר לי הרבה ימים של סבל הילית הגיה (כך במקור - ב.ש) ולא רוצה לעזוב את הבית אמא ואני קנינו לה טלפון והיא רוצה רק את בגלאקסי אני מחכה שהילית תמות כבר רק לסבל היא גורמת לנו..."; "ויום לפני שהזונה הגיעה ימים טובים ומושלמים היה בלעדיה עד שהיא הגיעה והרסה את הלחין שלי ושל אמא".

בחומר הראיות תכתובות נוספות ברוח דומה, הגם שלא ניתן להתעלם מטענת ההגנה, לפיה קיימים גם מסרונים מסוימים ברוח מפויסת יותר.

לאמירות הברורות של המשיבה מצטרפות ראיות נוספות בדבר התסכול שהיה מנת חלקה של המשיבה עת חזרה המנוחה לדירה, ואפנה בהקשר זה גם להודעת האם מיום 1.3.16 עמ' 2 שורה 34, ולאותן התכתבויות אשר נסובו אודות דרישת המשיבה כי האם תשכור לה דירה (ש' 92-93).

אינדיקציה ראייתית נוספת ניתן למצוא בהודעת יועצת בית הספר, הגב' מירי בר-און, אשר תיארה כי המשיבה ציינה בפניה כי המנוחה אינה נותנת לה לישון, ושהיא מצליחה להירדם רק בשעה 05:00 לפנות בוקר, ויש לה בעיות עם אחותה.

מניע אינו חלק מיסודות העבירה, אולם קיומו יכול לשמש כראיה נסיבתית, ובמקרה דנן, סבורני כי מדובר בראיה בעלת משקל ממשי. משקלה המשמעותי של ראיה זו אינו נובע אך ורק מהוכחת הטינה העזה שחשה המשיבה כלפי המנוחה, אלא מהשילוב שבין הטינה לבין האופן המאוד קונקרטי בו נתנה ביטוי לטינה זו, דהיינו - באמירות מפורשות, לפיה היא רוצה במות אחותה.

(ב) **מערכת היחסים בין המשיבים** - מחומר הראיות עולה תמונה המצביעה על "פערי כוחות" בין המשיבה למשיב. בעוד שהמשיבה, חרף נתונה הקוגניטיביים הלא גבוהים, ואינני רואה בכך משום סתירה, מצטיירה כדומיננטית באותה מערכת יחסים, הרי שהמשיב מצטייר כתלתי וחלש. אפנה בהקשר זה להודעת המורה רחל נוי המתארת את המשיב כילד, אשר לצד פרצי אלימות הוא שקט, מתקשה בדיבור (מגמגם בסיטואציות חברתיות), וכך על-פי דברי התלמידים: **"כולם אומרים שהוא כלי שרת בידי שירי כלומר כל מה ששירי תגיד לו לעשות הוא יעשה זה החברים שלו אומרים"**.

אמנם, במישור הראיתי ניתן לומר כי מדובר בעדות מפני השמועה, כך שספק אם תחצה את מחסום הקבילות, אלא שהתרשמותי בדבר "פערי הכוחות" עולה גם מראיות שאין חולק בדבר פוטנציאל קבילותן והן ההודעות המוקלטות ששלחו המשיבים אחד לשנייה, וחלקן הושמעו על-ידי התובעת במעמד הדיון. באחד המקרים, ובהמשך להודעות אלה, המשיב חתך את עצמו ושלח למשיבה תמונות של החתכים שעשה, ללמדך על תחושותיו ועל מידת האובססיביות הרבה שאפיינה את התנהלותו מול המשיבה.

גם מהודעות הטקסט עולה תמונה דומה - כך לדוגמא, כתב המשיב למשיבה ביום 13.7.15: **"וזה שאת קוראת לי פחדן ושאת לא מוצאת בי כלום ושאת לא מבינה מה את עושה איתי וקוראת לי שפוט ומוציאה אותי ילד קטן ובגלל שרציתי לעבוד ולשמח אותך שיהיה לנו כסף את מתחילה לרדת עלי ולמה אני עושה את זה"**.

חלק מהשיחות משקפות תחזוים של המשיב להיות ביחד עם המשיבה, להיפגש איתה, לראות אותה, ואל מול

תחנונים אלה נראה לעיתים כי המשיבה מאבדת את סבלנותה, עונה בצורה קרה ועניינית, וגם מהתנהלות זו ניתן ללמוד על פערי הכוחות האמורים.

בשלב בו אנו נמצאים, ניתן לומר כי "פערי הכוחות" בין המשיבים מתיישרים יותר עם תזת התביעה, לפיה במערכת היחסים שנוצרה בין המשיבים לא סביר כי המשיב יבצע את שביצע ללא ידיעתה ואישורה של המשיבה. חשוב לציין כי נוכח השלב בו אנו נמצאים, מדובר במסקנה לכאורה, ואין בה כדי לשלול לחלוטין גם תזות נוספות שהעלתה ההגנה שיתבררו במסגרת ההליך העיקרי, ובהן רצונו של המשיב לקבל "נקודות זכות" אצל המשיבה באופן של פתרון "בעייתה". על רקע האמור לעיל, אינני רואה ליתן משקל משמעותי לגרסתו של המשיב עצמו עת נחקר ושלל את מעורבותה של המשיבה.

(ג) **ניסיונה של המשיבה להעצים את כעסו של המשיב על המנוחה** - ההודעות ששלחה המשיבה למשיב, המשקפות את הכעס והתסכול כלפי המנוחה, יכולות להתפרש כחלק מסיטואציה בה המשיבה "שופכת את הלב" בפני בן-זוגה. יחד עם זאת, אין חולק כי בנקודת זמן מסוימת, אמרה המשיבה למשיב כי המנוחה דרשה ממנה כי תיפרד ממנו, שאחרת חברה (של המנוחה) יפגעו בו (במשיב) ואף הכריחה אותה לצאת עם אדם בשם רונן, שאחרת "תכניס אותי למחלקת טראומה".

בהינתן רמת האובססיביות שגילה המשיב כלפי המשיבה, ברור כי יש בתיאור שסיפקה לו המשיבה, כדי להעצים את כעסו על המנוחה. לדברים חשיבות מיוחדת, בהינתן העובדה כי מדובר בשקר, כפי שאף הודתה המשיבה בחקירתה.

התנהלות המשיבה בעת הרצח ולאחריו וקשיים העולים מגרסתה

10. בחינת התנהלותה של המשיבה בעת הרצח ולאחריו מעלה תהיות כבדות באשר למידת המהימנות שניתן לייחס לדבריה.

כך בגרסה הראשונה טענה כי האדם שדקר את המנוחה הוא "**ערבי בשם עומר**" שהגיע לדירתם אף יום קודם לכן. המשיבה אף מסרה את תיאורו (כפי שמסרה למוקד 100 אליו התקשרה בזמן שהמשיב דקר את המנוחה): **בן 21, שיער שחור קצוץ, גוון עור שחום, מבנה גוף בינוני, גובה - 1.70, חתך מעל הגבה הימנית** (הודעה מיום 18.2.16 שעה 13:58).

בהודעתה השנייה מאותו יום (בשעה 17:54) מסרה המשיבה כי ראתה את הרצח אך כאשר המשיב הופיע בפתח דירתה סברה כי ניסה לסייע למנוחה.

בהודעתה מיום 25.2.16 כבר ציינה המשיבה כי כאשר פתחה את הדלת צרחה על המשיב "מה הוא עושה"

אבל עדיין "לא ידעה שזה הוא" (ש' 77).

בתשאל שנערך ביום 3.3.16 ציינה המשיבה כי כאשר פתחה את הדלת ראתה את המשיב דוקר את אחותה.

ככל שהיה מדובר באירוע טרגי שנפל על המשיבה "כרעם ביום בהיר" ניתן היה לצפות כי הייתה נמסרת על ידה גרסה עקבית כבר מחקירתה הראשונה ודומני כי בשלב בו אנו נמצאים, שינויי הגרסה פועלים לחובתה.

זאת ועוד, גם גרסתה המרכזית של המשיבה היום (שאינה תואמת את דבריה בתשאל מיום 3.3.16), לפיה ראתה את מהלך הרצח מבעד לעינית הדלת ולא זיהתה באופן מיידי את הרוצח נראה ככזו שאינה מתיישבת עם היכרותה העמוקה עם המשיב. לציון בהקשר זה כי גם אם בחלקים מהאירוע היה המשיב עם גבו לעינית, ניתן להניח כי לצורך ביצוע כ-130 דקירות בחלקים שונים בגופה של המנוחה, החליף המשיב תנוחות במהלך הרצח, וכאשר הדברים נעשו כמטר וחצי מול דלת דירתה של המשיבה, עולה קושי משמעותי לקבל את גרסת "לא זיהיתי את הרוצח" כמהימנה. עוד אוסיף כי אם לא ראתה המשיבה את פניו של "הרוצח" כגרסתה, כיצד יכולה הייתה לתאר כי ראתה חתך מעל גבתו הימנית?

11. המסקנה בדבר מעורבותה הלכאורית של המשיבה נלמדת גם מבחינת התנהלותה מיד עם כניסתו של המשיב לדירתה, מתן עזרה בניגוב הדם מידי, הסתרת בגדיו המגואלים בדם בארון והסתרתו בחדר תוך הוצאת הידי. נטען על ידי ההגנה כי פעולות אלה בוצעו על ידי המשיב בעצמו, ללא קשר למשיבה, אלא שעיון בהודעות המשיבה מעלה תמונה שונה (ומשותפת) - ראה לדוגמה תשאל המשיבה ברכב מיום 18.2.16 בשעה 16:45 עמ' 6 ש' 35, שם מודה המשיבה כי הסתירה את בגדיו של המשיב בארון.

נתון רלוונטי נוסף ניתן לראות בעובדה כי בחדרה של המשיבה נמצאה שקית כפפות חדשה וקרועה שהוסתרה בתוך ארון ותחת שקית שהונחה בו, כאשר מתוך אותה חבילת כפפות הוצא הזוג ששימש את המשיב עת רצח את המנוחה. זוג זה נמצא אף הוא בחדרה של המשיבה (ראה חוות דעתו של יאיר דלבר). אני מקבל את עמדת המבקשת בהקשר זה כי הימצאות חבילת הכפפות, שסביר כי נקנתה לפני יום הרצח, בחדרה של המשיבה, מחזקת את המסקנה בדבר קיומו של קשר ותכנון מוקדם.

חיזוק נוסף לאמור ניתן לראות בעובדה כי המשיב הגיע לזירה מצויד עם תיק ובגדים להחלפה. גם כאן, ניתן לראות באותה הצטיידות כתומכת בתזת התביעה אודות התכנון המוקדם, שכן ניתן להניח כי המשיב ידע כי תהיה בידו האפשרות להחליף את בגדיו מיד לאחר ביצוע הרצח.

שני האולרים בהם נעשה שימוש באירוע ונתפסו כאשר אחד מהם הונח על ידי המשיבה ליד הארון כפי שהיא עצמה תיארה בחקירתה (תשאל ברכב מיום 18.2.16, עמ' 8 ש' 27-39).

אין חולק כי המשיבה מסרה שורה של נתונים כוזבים לשוטרים שהגיעו לזירה וטענה, בין היתר, כי אין איש בחדר הנעול (בו הסתתר המשיב).

אין אף חולק כי בזמן שהמשיב הסתתר בחדר, ובעוד שוטרים מסתובבים בדירה, שלחה המשיבה למשיב מסרונים, אשר באחד מהם ציינה: **"זה היית אתה או שרק עזרת לה"**. על פניו, נראה כי המשיבה מניחה בפני המשיב שתי גרסאות אפשריות (ביצוע הרצח לבדו, או הימצאות בזירה לצורך עזרה למנוחה). קיימת לכאורה גם אפשרות כי הדברים נכתבו כשאלה, אולם בניגוד למסרון אחר שנשלח באותו מעמד, לא עושה המשיבה שימוש בסימן שאלה בסוף המשפט, וממילא - נראה כי "השאלה" אינה מתיישבת עם דבריה בתשאול מיום 3.3.16 לפיהם כאשר פתחה את הדלת ראתה את המשיב דוקר את אחותה.

12. מהאמור לעיל עולה כי גרסאותיה של המשיבה ידעו שינויים רבים ואין בהכרח הגיוניות. כאשר מצרפים התרשמות זאת לעובדה כי בחדרה של המשיבה נמצאו פריטים הקשורים לרצח (לרבות חבילת הכפפות שהוסתרה בו עוד לפני הרצח) ולעובדה כי המשיבה דאגה להסתיר את המשיב, להסתיר חלק מהראיות, ניסתה לכאורה לתאם גרסאות עם המשיב ואף מסרה גרסאות כוזבות לשוטרים שהגיעו לשטח - מתקבלת מסקנה בדבר מעורבותה הלכאורית בקשירת הקשר.

שיחת הטלפון למוקד 100 ודבריה של המשיבה בעימות

13. שני נושאים אלה זכו כאמור להתייחסות נרחבת של ההגנה, אולם לאחר שבחנתי את הטענות, ואף שברור כי מדובר בטענות שראוי לבררן בהליך העיקרי, אינני סבור כי יש בהן כדי לקעקע את התשתית הראייתית.

בכל הנוגע לשיחה למוקד 100 - על פניו, קיום שיחה של שותף לעבירה למוקד 100 אינו נראה כמהלך המתיישב עם שותפות לרצח, אלא שלא ניתן לשלול אפשרות כי הדברים בוצעו על מנת להסיר כל חשד מהמשיבה, ולשוות לאירוע מראה של "רצח מפתיע". לא ניתן אף לשלול אפשרות כי המשיבה לא ידעה מראש את פרק הזמן הממושך בו יימשך אקט הרצח (הנובע מהיקף הדקירות - 130), וסברה כי תינתן בידיהם שהות מספקת על מנת להתארגן לבואם של השוטרים.

באשר לדברי המשיבה שנאמרו למשיב בלחש במהלך העימות, אציין כי המשיבה הייתה מודעת לקיומן של מצלמות (ואף אמרה זאת למשיב), כך שגם אם הדברים נאמרו בלחש, קיימת אפשרות כי נאמרו בדרך זאת על מנת שיתאפשר למשיבה להנחות את המשיב בדבר הגרסה "שראוי" כי ימסור בחקירתו מבלי שהחוקרים יבחינו בכך. מסקנה זו יכולה להתיישב עם גישתה המניפולטיבית של המשיבה ביחס למשיב ועם "פערי הכוחות" ביניהם.

המסרונים שהוחלפו בין המשיבים ביום הרצח

עמוד 10

14. שני הצדדים ביקשו לראות במסרונים שהוחלפו בין המשיבים ביום הרצח ועובר להתרחשותו, ככאלה המוכיחים את טענותיהם (התביעה - בדבר "תזמונו" של המשיב לדירה, וההגנה - בדבר רצונה של המשיבה שלא להיפגש עם המשיב).

לאחר בחינת המסרונים, אינני סבור כי ניתן להגיע למסקנות ברורות מהאמור בהם, ומשאמרתי דברים אלה, כיוונתי לכך שלא אתן משקל למסרונים בבחינת הראיות.

אבהיר: בבוקר הרצח בין השעות 11:19 ועד 12:45 שלחה המשיבה מסרונים שונים, במסגרתם שאלה: "**מה אתה עושה**" (בשעה 11:32); "**איפה אתה?**" (בשעה 12:04); ואף עדכנה אותו, כי היא קובעת עם רונן ונפגשת איתו ועם המנוחה (אותה כינתה במסרון - "הזונה"). בפועל, לא הייתה תכנית שכזו על הפרק, שכן המנוחה תכננה ללכת עם חברתה לדיזנגוף סנטר. בשעה 12:45 הודיעה המשיבה למשיב כי הן עדיין בדירה (ובמסרון: "**עדיין לא הולכים עליו**", הכוונה היא "אליו" - לרונן, ב.ש) ומכאן מבקשת התביעה להסיק על "תיזמונו" של המשיב לדירה, מסקנה אשר יכולה בהחלט להתיישב עם תכנון מוקדם.

לעומת זאת, ההגנה טענה שיש להסיק מהמסרונים כי המשיבה כלל לא רצתה להיפגש עם המשיב ולכן אמרה לו כי בכוונתה להיפגש עם רונן ואף דחתה את הצעתו ללכת לדיזנגוף סנטר או לגבעתיים, פרשנות אשר אינה בהכרח סותרת את האמור במסרונים.

סיכום

15. הוצגו ראיות בדבר קיומה של טינה עזה בין המשיבה לאחותה; הוצגו ראיות לפיהן המשיבה ראתה במות אחותה כפתרון "לגיטימי"; הוצגו שתי עדויות אודות דברים שאמר המשיב לאחר הרצח, מהם ניתן ללמוד על תוכנית משותפת שרקם עם המשיבה; הוצגה אמרה של המשיבה לשוטרת לפיה "עכשיו יהיה לנו שקט"; הוצגו ראיות המלמדות על "פערי כוחות" בין המשיבה למשיב אשר תואר כמי ש"סר למרותה" של המשיבה; הוצגו ראיות לפיהן המשיבה העצימה את כעסו של המשיב על המנוחה תוך שימוש בשקרים; והוצגו ראיות מהן עולה כי המשיבה צפתה ברצח, הסתירה את המשיב בדירתה מיד לאחר ביצועו, הסתירה חלק מהראיות, ניסתה לכאורה לתאם גרסאות עם המשיב ואף מסרה גרסאות כוזבות לשוטרים שהגיעו לשטח ובהמשך במהלך חקירותיה.

על יסוד משקלן המצבר של הראיות האמורות, הגעתי למסקנה כי המבקשת הצליחה לחצות את הרף הראיתי הנדרש לשלב זה של ההליך.

ראיתי לציון כי אף שקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה, התיזה העומדת ביסוד טיעוני ההגנה ראוייה בעיני לבירור, אולם מדובר בבירור שמקומו הטבעי הוא במסגרת ההליך העיקרי, על דרך של חקירת העדים הרלוונטיים.

בעובדה הברורה לפיה יש צורך בקביעת מהימנות העדויות וניתוחן במסגרת ההליך העיקרי, אין כדי להוביל לקביעה בדבר חולשה ראייתית.

סוף דבר - ראיתי לקבוע כי יש במגוון הראיות שפורטו כדי להוביל למסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

ניתנה היום, 14 יוני 2016, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט